

Sygn. akt II CSK 471/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSA Katarzyna Polańska-Farion

w sprawie z wniosku P. Spółki

Akcyjnej w K.

przy uczestnictwie A. D. i G. D.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 7 maja 2014 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 17 kwietnia 2013 r.,

uzupełnionego postanowieniem Sądu Okręgowego w P.

z dnia 25 kwietnia 2013 r.,

oddala skargę kasacyjną; zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestników postępowania kwotę 137 zł (sto trzydzieści siedem) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w P. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 6 listopada 2012 r. i oddalił wniosek P. S.A. o stwierdzenie, że wnioskodawca nabył przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 2003 r. na nieruchomości uczestników służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu. U podłoża tego rozstrzygnięcia legł pogląd, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął istnienie dobrej wiary poprzednika prawnego wnioskodawcy, wywodząc po stronie wnioskodawcy skutki prawne przewidziane w art. 172 § 1 k.c.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego – oparta na obu podstawach z art. 398³ k.p.c. – zawiera zarzut naruszenia art. 7 w zw. z art. 172 § 1 oraz art. 292 k.c., a także art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz. U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.), art. 234, 244, 328 § 2 k.p.c., i zmierza do uchylenia tego postanowienia i oddalenia apelacji, bądź przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istota zarzutów skargi kasacyjnej opiera się na błędnym poglądzie, że przedsiębiorca korzystający z urządzeń przesyłowych, które posadził na cudzej nieruchomości na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości jest samoistnym posiadaczem w dobrej wierze służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Wyrażając ten pogląd skarżący pomija, że działania przedsiębiorcy na powyższej podstawie prawnej polegające na wstępie na cudzą nieruchomość i podejmowaniu w stosunku do własnych urządzeń działań koniecznych dla zapewnienia im sprawności technicznej jest wykonywaniem uprawnień zagwarantowanych takiemu przedsiębiorcy w ustawie (art. 35 ust. 2 o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości i art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości, jedn. tekst: Dz. U.

z 1991 r. Nr 30, poz. 126 ze zm.), albo w decyzji, dla której podstawę tworzy art. 124 ust. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst : Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.). Nie są to akty posiadania cudzej nieruchomości, skierowane przeciwko jej właścicielowi, których wykonywanie mogłoby doprowadzić do zasiedzenia służebności gruntowej, w zakres której wchodziłoby uprawnienia do wykonywania w stosunku do nieruchomości takich działań, na które przedsiębiorcy pozwalają ustawy wyłączeniowe.

Dał powyższemu wyraz Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13 (dotąd nie publ.) uznając, że wykonywanie uprawnień w zakresie wynikającym z decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o zasadach i trybie wyłączenia nieruchomości, stanowiącej tytuł prawny do ich wykonywania, nie prowadzi do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu. Dla uniknięcia zbędnych powtórzeń Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę powołuje się w całości na wywody i argumenty zawarte w uzasadnieniu tejże uchwały, a jedynie dla szczególnego zaakcentowania podkreśla, że wykonywanie przewidzianych ustawą i decyzją administracyjną uprawnień do utrzymywania urządzeń przesyłowych posadowionych na cudzej nieruchomości na podstawie tytułu prawnego mającego źródło w decyzji o charakterze wyłączeniowym ograniczającej prawo właściciela oraz uprawnień do dostępu do tych urządzeń w celu ich utrzymania we właściwym stanie technicznym, jest działaniem podejmowanym w tym obszarze, w którym właściciel nieruchomości został w swoim prawie trwale ograniczony.

Na koniec, dobrą wiarę posiadacza wyłącza jego wiedza o rzeczywistym stanie prawnym oraz jego niedbalstwo. Niepodobna przyjąć dobrą wiarę w przypadku wejścia na cudzą nieruchomość w celu realizacji inwestycji liniowych napowietrznych bez usprawiedliwionego przekonania o przysługującym do tego tytule prawnym.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w postanowieniu.

